

Ross Montgomery

IK HEET REBEL

Vertaald door Pauline Michgelsen

VOLT

1 THUIS

De dag begint precies zoals het moet.

Het is zomer, en de dageraad steekt zijn neus door de gordijnen. Ons bed is nog warm van een nacht slapen. Ik hoor buiten op het erf een haan kraaien. Ik ruik het spek beneden, ik hoor het gekletter van de pannen op het fornuis en de zachte slaperige stemmen van Toms pap en mam.

Vanaf het moment dat ik wakker word, weet ik dat het een perfecte dag gaat worden.

Tom ligt nog naast me te snurken. Ik sta op, schud het laatste restje slaap van me af, en snuffel naar hem toe. 's Morgens ruikt hij altijd het meest naar zichzelf: suf en warm en slaapdronken, helemaal Tom.

Dat is mijn eerste taak van de dag: Tom wakker maken.

Dat doe ik door zijn gezicht te likken. Daar ben ik dol op. Het is het beste deel van de dag.

‘Jek!’ gromt Tom. ‘Jásses, Rebel.’

Dat ben ik. Ik heet Rebel. Zo heeft Tom mij genoemd. Hij veegt de kwijl van zijn gezicht en drukt me stevig tegen zich aan. Daar ben ik dol op.

‘Gekke oude hond,’ mompelt hij.

Waarschijnlijk moet ik hier vertellen dat ik een hond ben.

Maar ik ben géén oude hond; ik ben pas vijf. En gek ben ik ook niet. Ik ben een brave hond. Dat weet ik, omdat Tom de hele tijd zegt dat ik braaf ben, en Tom weet alles.

Hoe dan ook, we kunnen niet zo blijven liggen. We hebben zoveel te doen! Meestal wacht ik op Tom voor ik ergens naartoe ga, maar die speklucht vertelt me dat er weleens een korstje op de keukenvloer kan zijn gevallen en ik denk dat het belangrijk is dat ik dat ga checken. Ik spring van het bed, ren de trap af en glijd over de tegels.

Pap zit aan tafel, al aangekleed voor het werk op de boerderij. Ik snuif de lucht van zijn kleren op in het voorbijgaan, ze ruiken naar schapenwol, zure melk en modder. Het ruikt heerlijk. Mam is druk bezig bij het fornuis,

ze veegt haar handen af aan haar schort en verplaatst een grote koperen ketel. Ze ruikt naar thee, zeep, aardappelen, havermoutpap, lamsvlees en jus, allemaal door elkaar. Dat ruikt nog heerlijker.

‘Hè, Rebel!’ moppert ze. ‘Wegwezen. Hier, dit is voor jou en laat me nu met rust.’

Ze vist iets uit de pan en gooit het op de grond. Een spekrandje! Jááááá! Ik smikkel het rechtstreeks van de grond. Het is rokerig, sappig, knapperig van het vet en heet genoeg om mijn tong aan te branden.

Ik wist het. Ik wist dat het een perfecte dag ging worden.

Tom komt naar beneden en veegt de slaap uit zijn ogen. We zitten in de heerlijke keukenluchtjes en eten in stilte tot de dag echt kan beginnen. Ik mag niet bedelen in de keuken, maar als ik me onder Toms stoel verstop geeft hij me stiekem stukjes van zijn ontbijt zonder dat mam en pap het zien. Het is het beste deel van de dag.

‘Dank je wel,’ zeg ik tegen hem. ‘Ik hou van je.’

Tom begrijpt me niet als ik praat. Hij denkt dat ik gewoon blaf of grom. Maar op een dieper niveau snapt hij denk ik wel wat ik zeg. Net zoals ik weet dat hij van me houdt als hij me op mijn kop krabt of me klopjes geeft

of naar me glimlacht. Zo is het altijd geweest. We hebben nooit woorden nodig gehad.

De haan kraait weer en pap staat op. ‘Goed! Kom op, jongen. Laat het beste deel van de dag ons niet te snel af zijn.’

Dat zegt pap elke ochtend. ‘Ik kom al, ik kom al,’ antwoordt Tom zuchtend. Dat zegt hij elke ochtend.

Hij propt de rest van zijn ontbijt naar binnen en we rennen samen naar buiten. En daar is het allemaal, in één groot, prachtig moment: de opkomende zon boven de velden, de verse geuren van het erf, het eerste zuchtje wind van over de bergen, de hele dag die voor ons ligt.

Het klopte niet wat ik zei. Dít is het beste deel van de dag: het moment dat ik de boerderij weer zie en weet wat voor geluk ik heb dat ik hier woon.

Ik hou van de boerderij. Ik heb hier elke dag van mijn leven gewoond, vanaf het moment dat Tom mij als puppy heeft gevonden en me mee naar huis nam om bij hem te wonen. Ik ben nooit meer weggegaan, nooit, geen één keer. Ik ben nooit ofte nimmer het hek uit gelopen.

Elke dag op de boerderij is hetzelfde als de dag ervoor. Eerst gaan we naar het lage veld om te zien hoe het met de schapen gaat. Tom en mam en pap zijn schapenboe-

ren. Tom zegt dat iedereen hier schapen houdt. Mensen maken kleren van de schapenwol en verkopen de schapenmelk en de schapenkaas en daar leven ze van. Dat is de laatste jaren moeilijker geworden, door alle belastingen die de koning maar blijft vragen. Tom en pap gaan melken en scheren en ik spring rond en kijk hoe het met iedereen gaat.

‘Goeiemorgen, Agnes! Ha Beth, hoe gaat het met je hoef? Je ziet er goed uit, Kitty!’

‘Honger,’ antwoorden de schapen. ‘Honger, honger, honger.’

Daar blijft het bij. De schapen hebben niet zoveel te vertellen, maar ik vind het toch leuk om met ze te babbelen. Het kost je niets om beleefd te zijn.

Ik weet dat ik niet zoveel voorstel als schaareshond. Ik ben klein en ik heb korte pootjes en ik kan niet snel lopen en mijn blaf is niet eng. Pap zegt altijd dat hij zou willen dat Tom een échte boerderijhond had gevonden, maar ik weet dat hij dat niet meent, want als niemand kijkt, kriebelt hij me achter mijn oren en fluistert dat ik de beste hond ben van de hele wijde wereld.

In het lage veld zie ik Priscilla meestal ook, dommelend onder een boom. Priscilla is de boerderijkat. Ze mag

niet binnen komen – als ze dat toch doet, jaagt mam haar weg met de kachelpook – dus ze heeft haar hele leven buiten gewoond. Ze ruikt naar stof en oude bloemen.

‘Goemorgen, Priscilla!’ zeg ik vrolijk.

‘Ga weg,’ mompelt ze.

Zo is Priscilla altijd. ‘Wat een mooie dag,’ antwoord ik.

Ze opent een geel oog en staart me aan. ‘Mooi voor wat?’

Daar moet ik even over nadenken. ‘Voor alles?’

‘Rebel! Kom!’ roept Tom.

Tom heeft me nodig! Ik ben een brave hond, dus ik kom altijd als hij me roept. Ik begin al te rennen en Priscilla lacht spottend. ‘Ja, hol maar, boerderijhond. Je baasje wacht op je.’

Ik blijf staan. Ik haat het als ze dat zegt. ‘Tom is niet mijn báás.’

‘O nee? Waarom doe je dan alles wat hij zegt?’ Priscilla zucht en rekt zich slaperig uit. ‘Arme Rebel. Er gebeurt niet zoveel in die bovenkamer, hè?’

Sjonge. Priscilla is soms zo dom. Er zijn hier buiten helemaal geen kamers! Ik hol achter Tom aan en moet de hele tijd lachen.

Als het melken en scheren klaar is, brengt mam ons

middageten. Eigenlijk is dat alleen voor pap en Tom want honden lunchen niet. Dat weet ik, want ze zeggen elke keer dat ik niet moet bedelen en dat ik ze met rust moet laten. Het middageten bestaat altijd uit stukken koude pastei, verse appels en zure schapenkaas en het ruikt verrukkelijk. Tom wacht tot pap niet kijkt en gooit me dan wat eten toe. Hij denkt altijd aan me. Hij is zo slim. Ik hou zoveel van hem.

Na het middageten verplaatsen we de schapen van het lage veld naar het hoge veld, omdat daar het beste gras is. Tom moet bij hen blijven tot de zon ondergaat om te zorgen dat ze niet ontsnappen of worden gestolen door dieven of opgegeten door wolven. Ik blijf bij hem, ook al ben ik bang voor wolven. Dat is mijn taak. Waar Tom is, ben ik. Ik ben zijn hond, en hij is mijn jongen. Ik zou mijn leven voor hem geven als het moest.

Al gauw gaat pap terug naar de boerderij, en dat is dat. Nu is het gewoon Tom en ik en de schapen. Urenlang. We kunnen doen wat we willen! Eerst ga ik op zoek naar een stok en sleep die naar Tom zodat hij hem kan gooien.

‘Rebel, waarom pak je altijd de grootste stok die je kan vinden?’ zegt Tom met een zucht.

‘Shie moe je gooie,’ zeg ik door een bekvol stok.

‘Zoek een kleinere.’

Ik doe wat hij vraagt, want ik ben een brave hond.

Tom pakt de stok.

‘Wil je dat ik hem gooi?’

‘Ja, alsjeblieft,’ zeg ik gretig.

‘Deze stok?’ vraagt hij grijnzend, terwijl hij de stok heen en weer zwaait. ‘Echt?’

Mijn staart zwaait woest op en neer. Ik ben er dol op als hij dit doet. ‘Ja, gooi hem alsjeblieft, nu.’

‘Weet je het zeker?’

Dit is zo leuk! ‘Ja!’

‘Oké, oké, stop met blaffen.’

Tom gooit de stok en ik breng hem terug. En dat doen we nog een heleboel keer. Soms rent Tom achter me aan, en soms ren ik achter Tom aan. Soms ren ik blaffend achter mezelf aan, omdat ik blij ben en het zo lekker is om te rennen, maar vooral omdat Tom erom moet lachen en dat is het beste geluid van de wereld. Daarna ga ik op mijn rug liggen zodat Tom mijn buik kan kriebelen. Ik ben er dol op als hij dat doet.

‘Bellebuikje,’ zegt hij liefdevol.

Dat is zijn speciale naam voor mij. Het is een beetje als

Rebel, en een beetje over mijn buik. Tom heeft het verzonnen. Hij is zo slim.

Ik en Tom, gewoon wij tweetjes. Dát is het beste deel van de dag. Nu meen ik het echt.

Daarna gaan we lekker zitten tot de avond valt. De zon zakt nu achter de bergen en kleurt de hemel rood en paars. Vanaf het hoge veld kun je de hele wijde wereld zien: alle andere huizen en boerderijen, helemaal tot boven op de bergen.

Tom haalt zijn schetsblok en houtskool uit zijn rugzak en begint te tekenen. Hij is dol op tekenen – hij heeft altijd zijn tekenblok en houtskool bij zich. Ik leun tegen hem aan en zuig zijn warmte op terwijl hij een nieuwe tekening uitsmeert.

‘Zie je, Rebel? Dit zijn wij twee, terwijl we die berg daar beklimmen.’

Tom tekent ons altijd samen. Zo moet het ook zijn. Hij praat als hij tekent, de woorden komen net zo makkelijk uit zijn mond als de lijnen uit zijn vingers. Hij is het gelukkigst als hij tekent, en nog meer Tom dan wanneer hij slaapt.

‘Ze zeggen dat er aan de andere kant van die berg een waterval is, die nog groter is dan de waterval in Brennock.

Ze zeggen dat er aan weerszijden wilde bloemen groeien, als een tapijt, helemaal tot aan de zee. Madeliefjes van boven tot beneden! Kun je je dat voorstellen, Rebel?’

Nee, dat kan ik niet. Ik heb nog nooit een waterval gezien, of de zee. Ik ben nooit weggeweest van de boerderij. Ik weet niet eens wat een tapijt is.

Tom heeft de zee ook nog nooit gezien: het verste weg dat hij is geweest, is de markt in Connick. Hij heeft het altijd over plaatsen die hij ooit wil bezoeken, maar ik denk niet dat hij het meent. Waarom zou hij weggaan, als alles wat hij nodig heeft hier is?

Opeens stopt Tom met tekenen. Het duurt even voor ik doorheb dat hij wat gezien heeft.

Door de bomen in de verte kun je een klein stukje van de weg naar Connick zien. Er lopen twee mannen. Ze dragen allebei een gouden jas, ze hebben allebei glimmende zwarte laarzen en een glimmende zwarte riem. Ze hebben allebei een geweer.

Het zijn soldaten van de koning. Zo zie je ze vaak, ze patrouilleren op de weg met zijn tweeën of zijn drieën. Tom heeft me verteld dat ze controleren of iedereen op de weg wel een vergunning heeft. Hij zei dat als je de belastingen van de koning niet op tijd had betaald, de

soldaten je vergunning afnemen, wat betekent dat je de weg niet op mag, wat betekent dat je niets kunt verkopen op de markt, wat betekent dat je geen geld verdient, wat betekent dat er geen spek is bij het ontbijt.

Dat is niet het enige wat de soldaten doen. Ze zorgen er ook voor dat niemand 's avonds zijn huis uit gaat. En dat niemand iets onaardigs over de koning zegt. Als ze erachter komen dat je kwaad hebt gesproken over de koning, dan nemen ze je mee en dan kom je nooit meer terug. Ik heb mam en pap daarover horen fluisteren toen Tom niet in de kamer was.

Mam en pap zeggen dat het niet altijd zo was. Vroeger, voor er een koning was, konden mensen zeggen wat ze wilden. Maar toen werd deze koning de baas en hij besloot gewoon dat alles voor hem was. Er waren mensen die probeerden terug te vechten, de 'Roden' werden ze genoemd, maar ze konden gewoon niet tegen de soldaten met hun geweren op en ze werden allemaal meegenomen. Dus nu verzet niemand zich meer en patrouilleren de soldaten op de wegen en zo is het gewoon.

Ik hoor iets knappen, alsof er een botje gebroken wordt. Tom heeft zo hard in de houtskool geknepen dat het in stukken gebroken is. Op zijn mooie tekening zitten allemaal zwarte vegen.

‘Hè verdorie,’ mompelt hij boos.

‘Tom! Aan tafel!’

Ik hoor mam eerder dan Tom, omdat mijn oren beter zijn dan die van hem. Ik ren rond en blaf, want dit is heel, heel belangrijk.

‘Jaja,’ bromt hij, ‘het is al goed. Rustig, Rebel!’

Ik kan niet rustig zijn. Ik wíl niet rustig zijn. We zijn klaar met werken. Nu kan het beste deel van de dag – écht het beste deel – beginnen.

Tom brengt de schapen bijeen en drijft ze de heuvel af, terug naar het lage veld. Ik ren voor ze uit, met mijn neus omhoog tot ik de geur ruik die ik zoek. En daar is hij, hij zweeft uit de schoorsteen als een gouden lint en kronkelt over de velden naar me toe.

Stoofpot. Lamsstoofpot: stevige, glanzende, volle lamsstoofpot, sudderend op het fornuis met een velle-tje erop. Lamsstoofpot met wortelen en jus, opgediend in diepe stenen kommen. Lamsstoofpot betekent lamsbotten. Lamsbotten betekenen beenmerg. En beenmerg betekent een fantastische, heerlijke maaltijd voor brave honden als Rebel.

Ik wist het al de hele tijd. Vandaag is gewoon perfect.

Tegen de tijd dat Tom me heeft ingehaald, sta ik al

jankend aan de deur te krabben. Tom duwt hem open en ik schiet naar binnen. De keuken is goudgeel en gloeit van de geur van lamsvlees. Ik ren naar mijn bak en daar ligt hij: een bot! Rechtstreeks uit de pan, onder kringelende stoomwolkjes en glinsterend van de kloddertjes vet. Ik ben zo blij dat ik rondjes draai en elke centimeter van het bot aflik. Stoofpot, stoofpot, stoofpot, stoofpot, stooooooooofpot!

‘Alweer stoofpot?’ vraagt Tom, terwijl hij met een zucht op zijn stoel zakt.

‘Ssst,’ zegt mam bestraffend. Ze geeft hem een zacht tikje met een lepel. ‘Wees blij dat we te eten hebben. Er zijn hier genoeg mensen die helemaal niets hebben.’

‘Ik weet het,’ mompelt Tom.

‘Er waren soldaten op de weg,’ zegt pap, tevreden etend.

Mam haalt haar schouders op. ‘Die zijn er altijd.’

‘Maar niet zo vaak. Niet zoveel. Niet hier, zo ver van het Hoge Slot.’ Pap schraapt zijn kom leeg. ‘Er is vast iets belangrijks aan de hand.’

‘Dat zou eens wat anders zijn,’ bromt Tom.

‘Eet je bord leeg,’ zegt mam streng.

Na het eten zit onze taak erop. Ik ren naar boven voor-

dat Tom komt, zodat ik het bed kan opwarmen. Dat is nog een van mijn zeer belangrijke taken. Tom volgt langzamer en doet zijn werkkleren uit voor hij naast me in bed ploft. Hij blaast zijn kaars niet meteen uit zoals hij anders doet, maar staart naar het plafond.

‘Madeliefjes, van boven tot beneden,’ zegt hij met een zucht.

Hij denkt weer aan treurige dingen. Dat doet hij vaak de laatste tijd. Ik schuif dichtert tegen hem aan zodat hij weet dat ik er ben, en dat ik er *altijd* zal zijn, omdat ik zijn hond ben en hij mijn jongen is en ik van hem hou. Hij legt zijn hand op mijn rug en het zachte gewicht van de palm van zijn hand is het meest perfecte gewicht dat er is.

Als Toms ademhaling rustig en regelmatig wordt en zijn lichaam dieper in het bed zakt, weet ik dat mijn dag er echt op zit en dat ik als een brave hond kan gaan slapen.

Ik vergiste me alle vorige keren. Dít is het beste moment van de dag: ik en Tom, weer tussen de dekens, veilig en warm en wetend dat vandaag goed voor ons was en dat het morgen net zo goed zal zijn. Dat we alles hebben wat we nodig hebben, en dat dat altijd zo zal zijn, omdat er op de boerderij niets zal veranderen.

Waarom zou het ook, als het perfect is?